

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 127/2017-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Jany Baricovej a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 47/2013 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 47/2013 porušené boli.

2. Okresnému súdu Piešťany prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 47/2013 konal bez zbytočných prietáhov.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 800 € (slovom osemsto eur), ktoré je Okresný súd Piešťany povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) na účet jej právneho zástupcu [REDACTED], [REDACTED], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 127/2017 z 21. februára 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 47/2013 (ďalej aj „namietané konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka 1. marca 2013 podala na okresnom súde návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Od podania návrhu uplynulo už viac ako 46 mesiacov, dosiaľ však k odstráneniu jej právnej neistoty nedošlo. Sťažovateľka sa 20. júna 2014 obrátila na predsedníčku okresného súdu so sťažnosťou na zbytočné prietahy, ktorá ju vyhodnotila ako opodstatnenú. Následne sa vo veci 26. septembra 2014 uskutočnilo dosiaľ jediné pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu pokusu účastníkov konania o mimosúdnu dohodu.

Sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu 22. októbra 2014 oznámila, že k mimosúdnej dohode nedošlo, a žiadala nariadiť termín pojednávania. Z dôvodu nečinnosti okresného súdu podala sťažovateľka 5. októbra 2015 ústavnú sťažnosť, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 507/2015-10 z 18. novembra 2015 (ďalej aj „prvá ústavná sťažnosť“) tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú dôvodiac, že ojedinelé prietahy vo väzbe na celkovú dovtedajšiu dĺžku konania nedosahovali ústavne relevantnú intenzitu. Po rozhodnutí ústavného súdu o prvej ústavnej sťažnosti je okresný súd nečinný ďalších 14 mesiacov.

3. Na tomto základe sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu v namietanom konaní bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň sťažovateľka požaduje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v sume 4 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

4. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu v stručnosti vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. Spr. 186/17 zo 7. apríla 2017, ktorý bol spolu s vyžiadaným spisom doručený ústavnému súdu 18. apríla 2017. Predsedníčka okresného súdu uviedla tento rozpis úkonov: „- 1.3.2013 súdu doručená žaloba o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva po rozvode a spis pridelený sudkyňi [REDAKOVANÉ],

- 25.4.2013 spis predložený poverenému vyššiemu súdnemu úradníkovi,

- 26.4.2013 úprava na doručenie návrhu s prílohami odporcovi, ktorý bol doručený 2.5.2013,

- 16.7.2014 vytýčený termín pojednávania na 26.9.2014,

- 26.9.2014 účastníci pred pojednávaním uviedli, že sa pokúsia o mimosúdnu dohodu, ktorej výsledok súdu oznámia do 30 dní,

- 22.10.2014 oznámenie právneho zástupcu navrhovateľky, že k mimosúdnej dohode neprišlo z dôvodu nesúhlasu banky,

- dňa 17.2.2016 spis pridelený sudkyňi [REDAKOVANÉ] z dôvodu zmeny zákonného sudcu.“

Ďalej predsedníčka okresného súdu poukázala na vyjadrenie sudkyne [REDAKOVANÉ], ktorá k sťažnosti uviedla, že „z dôvodu vybavovania agendy starostlivosti o maloleté deti (oddelenie P), ktoré konania sú prednostné, predpokladá vytýčenie termínu pojednávania v danej veci na september 2017“. Vo vzťahu k postupu zákonných sudkýň v namietanom konaní predsedníčka okresného súdu uzavrela, že „Obe sudkyne, ktoré vo veci konali ([REDAKOVANÉ]) vybavujú súčasne agendu starostlivosti o maloleté deti, ako špecializovanú agendu, v ktorých veciach musia konať prednostne, preto k danom konaní došlo k zbytočným prieťahom.“. Zároveň predsedníčka okresného súdu oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

5. Ústavný súd 18. apríla 2017 zaslal vyjadrenie okresného súdu právnenému zástupcovi sťažovateľky s možnosťou zaujatia stanoviska v lehote 7 dní od doručenia prípisu. Právny zástupca sťažovateľky v podaní doručenom ústavnému súdu 28. apríla 2017 okrem iného uviedol, že „v celom konaní bol porušovateľ nečinný a ak činný bol, tak neefektívne. Porušovateľ vykonával len bežné úkony, ktoré v celom poňatí nevedú a neviedli k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky. Len od oznámenia zo dňa 22.10.2014 uplynulo k dnešnému dňu viac ako 2 a pol roka bez úkonu vedúcemu k riadnemu prejednaniu a rozhodnutiu, o to viac ak ide o konanie, v ktorom ide o nemalú sumu, ktorá pričinením súdu je na ramenách sťažovateľky. Od poslednej úpravy súdu dňa 17.02.2016 (pridelenie spisu inej sudkyňi nemožno považovať za úkon vedúci k odstráneniu právnej neistoty) uplynulo viac ako 14 mesiacov.“. Zároveň oznámil, že sťažovateľka súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, a súčasne sa domáhala aj vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

9. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

10. Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie označených práv vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04). Uvedené platí aj vo vzťahu k osobe, voči ktorej je nárok uplatnený.

11. Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

12. Táto povinnosť súdu vyplývala do 30. júna 2016 z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. V súčasnosti od 1. júla 2016 tieto povinnosti vychádzajú zo zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), najmä z čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

13. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila i v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

14. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Konania tohto typu tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, preto vec nemožno posúdiť ako právne zložitú. V posudzovanej veci nešlo ani o skutkovo komplikovanú záležitosť, ktorá by vyžadovala osobitný prístup okresného súdu. Priet'ahy v konaní na okresnom súde preto nemožno považovať za dôsledok vyvolaný právnou alebo skutkovou zložitou prejednávanej veci. Napokon, ani okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti nepoukázal na mimoriadnu zložitosť napadnutého konania, ktorá by ospravedlňovala jeho doterajšiu dĺžku.

15. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky. Ústavný súd z obsahu

zapožičaného spisu okresného súdu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by bolo možné pripísať na ťarchu sťažovateľky v súvislosti s doterajšou dĺžkou napadnutého konania alebo spomalením jeho priebehu. Ani predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti na takého skutočnosti nepoukázala. Naopak, ústavný súd zistil, že sťažovateľka vyvíjala aktivitu, pokiaľ ide o urýchlenie postupu okresného súdu, a to sťažnosťou adresovanou predsedníčke okresného súdu, ako aj ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu.

16. Napokon, ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietáhov v doterajšom priebehu konania a zistil, že v napadnutom konaní bol od podania návrhu (1. marca 2013) nariadený jediný termín pojednávania (26. septembra 2014), výsledkom ktorého mal byť pokus účastníkov konania o mimosúdnu dohodu. Sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu 22. októbra 2014 oznámila, že k mimosúdnej dohode nedošlo, preto navrhla nariadiť termín pojednávania. Okresný súd následne až do predloženia súdneho spisu ústavnému súdu (18. apríl 2017) nevykonával vo veci žiaden úkon. Na základe uvedených skutočností predstavuje celková doba nečinnosti okresného súdu 29 mesiacov (takmer 2 a pol roka). Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ospravedliteľná, pretože súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka počas súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov je potrebné považovať za zbytočné prietahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné. Napriek tomu, že predsedníčka okresného súdu uznala zbytočné prietahy v namietanom konaní, úplne nepochopiteľne vyznieva vyjadrenie zákonnej sudkyne k ústavnej sťažnosti, ktorá „*predpokladá vytýčenie termínu pojednávania v danej veci na september 2017*“, čo predstavuje ďalších približne 5 mesiacov nečinnosti okresného súdu.

17. V súvislosti s obranou okresného súdu spočívajúcou v argumentácii o vybavovaní agendy starostlivosti o maloleté deti, ktorá musí byť vybavovaná prednostne, ústavný súd s poukazom na svoju ustálenú judikatúru uvádza, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde,

ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99).

18. Na základe vyhodnotenia uvedených kritérií dospel ústavný súd k záveru, že základné právo s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 47/2013 porušené boli (bod 1 výroku nálezu).

III.

19. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy druhej vety ak porušenie práv alebo slobôd podľa čl. 127 ods. 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

20. Vychádzajúc z toho, že ústavný súd konštatoval porušenie základného práva s'ťažovateľky zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj zo skutočnosti, že posudzované konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončené, bolo potrebné prikázať okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 47/2013 konať bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku nálezu).

21. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

22. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

23. Sťažovateľka žiadala o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 4 000 € a v tejto súvislosti uviedla, že *„neúmerná dĺžka konania pred súdom má dopad najmä na jej psychickú stránku, nakoľko do dnešného dňa nemôže byť uzavretá kapitola v jej živote, a to definitívne vyporiadanie sa s bývalým manželom... takto mesačne musí uhrádzať viac ako 200 €, nakoľko jej bývalý manžel je bez príjmu a banka svoju pozornosť upriamuje prednostne na ňu. Pre právnu istotu je nesmierne dôležité pre sťažovateľku vyporiadať predmetné pasívum, ktoré v čase rozvodu bolo vo výške viac ako 14.000 €...“*.

24. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádzalo do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

25. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na doterajšiu dĺžku napadnutého konania (viac ako 48 mesiacov) a v rámci neho na obdobie absolútnej a neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu po dobu 2 rokov a 5 mesiacov. Osobitne prihliadol na to, čo je pre sťažovateľku „v hre“, ako i na to, že ani po rozhodnutí o prvej ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevykonal okresný súd vo veci žiaden úkon. Zmenu zákonnej sudkyne (17. február 2016) nemožno považovať za úkon vedúci k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky. S ohľadom na uvedené považoval ústavný súd za primerané priznať sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 800 € podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

26. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému

účastníkovi konania jeho trovy. Právny zástupca sťažovateľky vyčíslil trovy konania sumou 468,51 € za tri úkony právnej služby.

27. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2016, ktorá bola 884 €, keďže ide o úkony právnej služby vykonané v roku 2017. Náhradu trov konania priznal ústavný súd za dva úkony právnej služby – prevzatie a prípravu zastupovania a podanie sťažnosti. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2017 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 147,33 €. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 8,84 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 156,17 € za jeden úkon uskutočnený v roku 2017. Odmena advokáta za poskytnuté služby v konaní pred ústavným súdom tak predstavuje celkovú sumu 312,34 € (bod 4 výroku nálezu). Podanie právneho zástupcu sťažovateľky doručené ústavnému súdu 28. apríla 2017 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah ako podanie relevantné pre rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

28. Náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

29. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2017